

dobrovolně vzdává; neboť uznává-li cit. dvor. dekret takové jednání za přípustné a povaha služebního poměru státního zaměstnance (soudce) jakožto poměru veřejnoprávního takového ujednání nevylučuje a jestliže ani předpis § 46 odst. 3 org. zák., ani jiné zákonné ustanovení takové vzdání se substitučních nároků na odškodnění nezapovídá, nutno uznati, že i soudce může se vzhledem k ustanovení zmíněného dvor. dekretu nároku na substituční diety platně vzdáti.

Poukazuje-li stížnost na doklad nemožnosti takového zřeknutí se substitučních diet, resp. jeho právní bezúčinnost, na nálezy nss-u, činí tak neprávem, neboť nál. Boh. A 4929/25 týkal se zaměstnance obecního na Slov. a vzdání se nároku na minimální požitky zaručené mu § 14 zák. čl. LVIII:1912, nál. Boh. A 5042/25 obecního zaměstnance v zemi České a vzdání se drahotního přídatku podle zák. č. 312/1920 Sb., nál. Boh. A 7344/28 substitučního přídatku učitele veřejné školy národní podle čl. X zák. č. 251/1922 Sb., nál. Boh. A 4841/25, 5298/26, 7743/29 a 7860/29 týkají se nároků na diety pro dvojí domácnost, nikoli diet substitučních, dále nál. Boh. A 6100/26 netýká se soudce ani otázky zřeknutí se diet substitučních a konečně nález Boh. A 8327/29 řeší otázku konečnosti rozhodnutí ve smyslu § 151 plat. zák. Netýkají se tudíž uvedené nálezy věci, která jest v případě st-lově na sporu a nelze jich proto na st-le aplikovati.

V případě st-lově není o tom sporu, že st-l se písemným prohlášením z 5. srpna 1929 (ještě před odesláním na substituci) a pak prohlášením z 26. března 1931 nároku na diety substituční vzdal. Nemůže tedy podle toho, co shora uvedeno, potírat své prohlášení o vzdání se jich jako bezúčinné a domáhati se přiznání diet substitučních. Odepřel-li tedy žal. úřad vzhledem k st-lovu prohlášení diety přiznati, nelze tvrditi, že by postup jeho byl nezákonným.

Č. 11.802.

Pošta. — Řízení správní. — Řízení před nss-em:
Z rozhodnutí ředitelství pošt a tel., vydaného ke stížnosti strany do výměru pošt. úřadu o doručování, je přípustno odvolání na min. pošt a tel.

(Nález ze dne 19. března 1935 č. 11.997/35.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v B. (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti ředitelství pošt a telegrafů v Praze (vrch. min. komisař Dr. Karel Procházka) o doručování výměrů pojišťovny.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Okr. nemoc. pojišťovna v B. podala dne 14. dubna 1932 stížnost proti výměru poštovního a telegrafního úřadu v B., kterým bylo jí zakázáno doručování platebních výměrů svým zaměstnancem, ježto to odporuje příslušným nařízením.

Výměrem z 30. dubna 1932 sdělilo ředitelství pošt a tel. stěžující si pojišťovně, že, jak dotazem u pošt. úřadu B. zjistilo, jde v případě, na který si pojišťovna stěžuje, o platební výměry svědčící adresátům bydlícím v doručovacím obvodu jmenovaného pošt. úřadu. Vzhledem k ustanovení § 14 pošt. zák. z r. 1837 nemá ředitelství námitek proti doru-

čování této korespondence zaměstnancem pojišťovny. Pokud se však týká platebních výměrů adresovaných osobám bydlícím v doručovacích obvodech jiných pošt. úřadů, upozorňuje se, že jejich doručování jest podle § 126 zák. č. 184/1928 Sb. vázáno podmínkou, že se tak bude dít jen při vybírání pojistného.

Přípisem z 2. června 1932 sdělila stěžující si pojišťovna ředitelství pošt v Praze, že ve věci doručování platebních výměrů zaměstnancem pojišťovny zahájil důchodkový úřad v B. proti pojišťovně šetření pro přestupek pošt. zák. a že pojišťovna vyúčtovala zkrácení poštovního, jehož se prý dopustila, částkou 7.911'60 Kč. Pojišťovna se však žádného přestupku nedopustila vzhledem k předpisu § 12 odst. 3 pošt. zák. a žádá proto, aby opatření důchodkové kontroly a okr. fin. ředitelství bylo zrušeno a oznámeno, že doručování platebních výměrů není v rozporu s dosavadními platnými právními předpisy poštovního zákona z r. 1837.

Nato vydalo ředitelství pošt v Praze nař. rozhodnutí tohoto znění: »Výnosem z 23. června 1931, zaslaným Ústřednímu svazu nemocenských pojišťoven republiky Čsl., rozhodlo min. pošt ve věci doručování platebních výměrů nemocenskými pojišťovnami následovně: Podle § 9 pošt. zák. není nikomu kromě pošty dovoleno dopravovati psaní a periodické spisy z jednoho místa do druhého, jsou-li v přímém nebo nepřímém poštovním spojení. Jestliže okr. nemoc. pojišťovny dávají psaní do jiných míst dopravovati svými zaměstnanci, jednají proti tomuto zákazu. Paragraf 126 zák. č. 184/1928 Sb. stanovil ovšem výjimku z výsadního práva pošty na dopravu psaní a periodických spisů z jednoho místa do druhého tím, že dovolil, aby pojišťovny, zřízené podle zák. č. 221/24 Sb., doručovaly platební výměry v obvodu své působnosti svými zaměstnanci, vázal to však podmínkou, že se tak smí dít jen při vybírání pojistného. Není-li tato podmínka splněna, přičí se doprava platebních výměrů zaměstnanci pojišťoven shora uvedenému zákazu § 9 pošt. zák. Vzhledem k uvedenému nemůžeme odvolati naše rozhodnutí, že ve Vašem postupu nutno spatřovati přestupek podle § 423 odst. 1 důch. trest. zák.«

Rozhoduje o stížnosti, do tohoto výměru podané, musel se nss nejprve z moci úřední zabývatí otázkou, jde-li o rozhodnutí správního úřadu a to v pořadu instančním posledního, neboť jen tehdy by byla kompetence nss-u dána (§§ 2 a 5 zák. o ss).

Podle § 27 pošt. zák. (patent z 5. listopadu 1837 č. 240 Sb. zák. just.), upravujícího řízení ve sporech ve věcech poštovních, rozhodují pošt. úřady o zachování poštovních předpisů jako úřady správní s vyloučením pořadu práva. Podle § 10 pošt. řádu (nař. min. obch. z 22. září 1916 č. 317 ř. z., vydaného na podkladě §§ 23 a 24 pošt. zák.) rozhodují o stížnostech proti úředním úkonům pošt. úřadu ředitelství pošt, proti těmto rozhodnutím jest přípustno odvolání na min. obch.; na jeho místo nastoupilo podle § 1 zák. č. 40/1918 Sb. nově zřízené min. pošt.

Byť i podání pojišťovny z 2. června 1932 bylo vyvoláno postupem důchodkového úřadu v B., přece svým vlastním obsahem směřovalo proti opatření pošt. úřadu tamtéž, neboť se dovolává stížnosti ze 13.

dubna 1932 proti tomuto pošt. úřadu a reaguje na výnos ředitelství pošt z 30. dubna 1932, odpovídající na první stížnost, a v podstatě se domáhá výroku, že pojišťovna jest oprávněna platební výměry adresátům v celém obvodu své působnosti vlastními zřízenci doručovati, což pošt. úřadem bylo pozastaveno. Nemůže proto býti pochybnosti, že nař. výměr jest vyřízením sporu podle shora cit. § 27, jak jest ostatně pojímáno též stížností a z čehož i žal. úřad ve svém odvodním spise vychází, a tudíž rozhodnutím podle § 2 zák. o ss.

Nař. rozhodnutí není však konečné, ježto, jak právě dovozeno, bylo proti němu lze podati odvolání na min. pošt. a jeví se stížnost vzhledem k předpisu § 5 zák. o ss nepřípustnou. Na tom nemůže nic měniti okolnost, že nař. rozhodnutí nebylo opatřeno poučením o opravném prostředku, neboť není předpisu, který by pošt. úřadům takovou povinnost ukládal — vl. nař. č. 8/1928 Sb. se na pošt. úřady nevztahuje — a nedostatek právního poučení sám o sobě nemohl stranu uvést v omyl, když pozitivní předpis další opravný prostředek výslovně připouští.

Č. 11.803.

Policejní řízení trestní (Slovensko): Předmětem odvolání proti trestnímu příkazu nemůže býti otázka viny?

(Nález ze dne 19. března 1935 č. 12.932/35.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Žilině proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek § 260 lit. a) zák. č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Na základě oznámení, jež dne 8. srpna 1931 učinila stěžující si pojišťovna, vydal okr. úřad v Čadci trestní příkaz z 12. února 1932, jímž podle § 260 zák. č. 221/1924 Sb. uložil Pavlu T. peněžitý trest 30 Kč pro přestupek § 17 cit. zák., jehož se Pavel T. dopustil tím, že po pět let neohlásil k nemocenskému pojištění svoji služebnou Magdu R.

Nař. rozhodnutím vyslovil pak zem. úřad v Bratislavě, že k odvolání obviněného trestní příkaz zrušuje a trestní řízení podle § 151 bod 2 polic. trest. řízení zastavuje z těchto důvodů: Podle četnické relace z T. je Magda R. stará, věkem a reumatismem sešlá, značně nahluchlá, často churaví a vykonává práci jen když může a to jen kolem domu. Byt, stravu a případně šaty, které jí obviněný poskytuje, třeba považovat spíše za almužnu než za odměnu za vykonanou práci, a kdyby se jí obviněný neujal, připadla by na obtíž obci. V důsledku toho nelze považovat práce, které obviněná koná, za práce konané na základě služebního poměru. Je trpěna u obviněného jen z milosrdenství. Nelze proto uznati, že by obviněný, nepřihlásiv ji k sociálnímu pojištění, se byl dopustil shora cit. přestupku. V důsledku toho bylo nutno napadený trestní rozkaz zrušiti a trestní řízení zastaviti.

Rozhoduje o stížnosti na toto rozhodnutí, přihlédl nss nejprve k námítkě, popírající příslušnost žal. úřadu rozhodovati v této věci o otázce viny. Uvážil pak po této stránce toto: